

"Sociala kontakter är viktigare än pengar"

Talang, tillgång till musik och många sociala kontakter var det som gjorde att Patrick Kabanda tog sig från Uganda till USA och blev antagen på världsberömda musikskolor. Han hade inga pengar.

MUSIK För fyra år sedan sökte han till Orgelfestivalen. I våras fick han äntligen ett samtal och en inbjudan. Nu efter sitt framförande i förra veckan semesterar han på vår ö.

– Men om jag hade vetat att en trekantig smörgås med en liten ostskiva kostade sju euro här hade jag inte stannat så länge. Det är den dyraste smörgås jag någonsin köpt, säger Patrick Kabanda med eftertryck och ser bekymrad ut. Sedan ler han stort.

Patrick kommer ursprungligen från Uganda och fick syn på en orgel i en kyrka när han var runt fem år gammal. Hans mamma var djupt kristen och sjöng i

kyrkokören. Patrick började leka att gamla soffor hemma på gården var orglar.

– Jag hamrade fram med fingrarna över det slitna träet och trampade i luften med fötterna. Musikintresset förändrade allt.

Kriget bröt ut

– För att lära sig spela måste man, på den tiden i Uganda, vara med i en kör. Jag genomgick flera inträdesprov och kom till slut in i en pojkkör. Men bara två veckor senare sköts vår körledare och dog. Det var krig då.

– Jag gick med i min mammas kör ett tag, men jag hoppade av. Läget i landet var väldigt instabilt och det var svårt att gå ut på kvällarna. Jag började inte med musiken igen förrän jag träffade en väldigt bra organiskt i gymnasiet.

Då blev musiken för Patrick viktigare än skolan. Det fanns få böcker och få lärare, men han

skolkade så ofta han kunde och kopierade noter från olika musikböcker han råkade få tag på.

För att försörja sig själv som 16-åring och hjälpa sin övriga familj tog han jobb som pianist på ett hotell. Han kunde spela Bach. De ville höra jazz och mer lättsam musik.

– Jag lyssnade på skivor varje kväll och lärde mig de nya låtarna på gehör. Det var då en amerikansk affärsman råkade höra mig och blev intresserad.

Han skrev ett rekommendationsbrev till en skola i North Carolina för mig och jag skickade min musik inspelat på ett kassett hos en av mina elever som hade ett bättre piano än jag.

Givmilda människor

Och han kom in.

– Jag var överlycklig, men hade inga pengar. Skolan gav mig ett stipendium på 1.500 dollar. Årsavgiften var 20.000 dollar.

Patrick sätter benen i kors. Hans ögon är milda. Vi sitter på en parkbänk utanför Saltviks kyrka.

Han gör en lång konstpaus. Jag väntar spánt på fortsättningen.

– Då arrangerade den amerikanska affärsmannen en välgörenhetsfest för att samla in pengar åt mig. Och jag kunde fantastiskt nog åka iväg. Jag var livrädd för att tappa biljetten och mina identitetspapper.

Han ler.

– Jag fick en chock. Jag trodde hela USA såg ut som New York och i North Carolina var det tyst, litet och dialekten släpig och

svår att förstå.

Askungesagan slutar inte här. Ett år senare kommer Patrick in på Julliard, en av de mest kända skolorna för teater, dans och musik i New York och får ett heltäckande stipendium på skolan.

– Skolan var väldigt anorlunda. Seriös och alla elever extremt duktiga.

I dag jobbar Patrick som lärare i orgel på en skola ansedd skola utanför Boston.

Och hur hittade du till Åland och orgelfestivalen?

– Jag träffade Johanna och hennes mamma på en bokläsning i Boston. Jag tycker om att gå på bokläsningar och författaren lanserade då boken om Johanna.

LIZ LINDVALL

© ÅLANDSTIDNINGEN